

myslnost« obžalovaného nebyla prokázána; ježto však tím zřejmě má na mysli, že skutková podstata zločinu §u 87 tr. zák. po stránce subjektivní nebyla zjištěna, dlužno zmíněnou výtku pojímati též v tom smyslu, že nebylo zjištěno pachatelovo vědomí, že jednáním jeho mohlo býti přivoděno nebezpečí v §u 85 b) tr. zák. uvedené. V tomto směru však jest stížnost odůvodněna, ježto se rozsudek otázkou subjektivní viny obžalovaného skutečně vůbec neobíral a nezjistil, že si obžalovaný byl také vědom toho, že z činu jeho mohlo vzejíti nebezpečnost života nebo bezpečnosti těla lidského, jak se mu klade za vinu. Bylo proto zmateční stížnost, pokud napadá výrok, odsuzující stěžovatele pro přečin podle §u 279 tr. zák., dílem jako bezdůvodnou, dílem jako vůbec po zákonu neprovedenou zavrhnouti, pokud však odporuje výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §u 87 tr. zák., bylo jí vyhověti a rozsudek v tomto výroku, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisících zrušiti. Jelikož však, jak uvedeno, v rozhodovacích důvodech napadeného rozsudku nejsou zjištěny veškeré skutečnosti, jež při správném použití zákona měly by býti základem nálezu, nemůže zrušovací soud ve věci samé rozhodnouti a bylo proto věc vrátiti prvému soudu, by v objemu zrušení tuto znovu projednal a o ní rozhodl (§ 288 čís. 3 tr. ř.).

Čís. 1552.

Pod skutkovou podstatu zločinu §u 199 a) tr. zák. spadá nepravdivá výpověď, třebaš ji svědek odvolal, však teprve po skončení výslechu splněním formalit, v §u 105 tr. ř. nařízených.

(Rozh. ze dne 15. března 1924, Kr I 516/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 18. června 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 199 písm. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížností dovolávaný důvod čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. předpokládá, že nalézací soud porušil zákon nebo nesprávně ho použil co do otázky, je-li skutek, obžalovanému za vinu daný, trestným činem, před soud příslušejícím. Zmatek lze doličiti výhradně jen srovnáním skutkového děje, napadeným rozsudkem zjištěného, v jeho celistvosti se zákonem. Pokud tedy stížnost dokazuje a pak ve hmotněprávních vývodech k tomu připojených předpokládá, že stěžovatel nebyl sobě v době výslechu vědom, že jde o výslech svědka soudem, neprovádí, odchylujíc se od opačného předpokladu nalézacího soudu, dovolávaného hmotněprávního důvodu zmatečnosti po zákoně. Dotčené vývody musí tedy zůstatí nepovšimnuty. Zákonné provádění zmateční stížnosti z důvodu čís. 9 a) lze spatřovati toliko v námitce, že dodatečná oprava nepravdivého seznání svědeckého vylučuje závěr, že jde o výpověď

křivou, bez rozdílu, jaká doba uplynula od nepravdivého seznání až k opravě a byl-li výslech před opravou formálně skončen. Námitce nelze přisvědčiti. Různé úřady, obzvláště úřady, bezprostředně při výkonu spravedlnosti činné (soudy a úřady veřejné obžaloby), používají výpovědí, které se zjednávají soudním výsledkem svědků, jako prostředku ke zjišťování, zda jsou zde či nejsou skutečností, závažné pro úřední úkon, najmě pro otázku, zda sluší tu kterou záležitost vyříditi (rozhodnouti) v tom či onom směru. Podmínkou, při nejmenším jednou z podmínek správného vyřizování (rozhodování) jest, že svědecká výpověď odpovídá skutečnostem. Jakákoliv nesprávnost svědecké výpovědi jest spojena s nebezpečím, že přivedí nesprávnost nějakého úředního úkonu (rozhodnutí). Tomuto nebezpečí čelí trestní norma §u 199 písm. a) tr. zák. o trestnosti křivé soudní výpovědi svědecké. Avšak zákonem stíhané nebezpečí nastane teprve, pokročil-li soudní výslech svědka tak dalece, že jest jej soudu (jinému úřadu) hodnotiti jako provedený průvod. Úvahy, v kterém okamžiku pokročil tak dalece výslech svědka při samém hlavním přelíčení, možno v tomto případě ponechati stranou. Vyslýchán-li svědek v řízení předběžném, nastalo ono období a tím ono nebezpečí, jakmile svědek po přečtení a schválení sepsané s ním výpovědi protokol podepíše, neb odepřev podpis, jest propuštěn. Tímto skončením protokolu, v §u 105 tr. ř. předepsaným, stane se z výpovědi svědecké spis, jehož lze a po případě jest — pokud jde o činnost nalézacího soudu za podmínek §u 252 (§ 242 druhý odstavec) tr. ř. — použiti jako pramene zjišťování a tím jako podkladu rozhodnutí po případě vyřízení záležitosti, poznatky svědkovými dotčené. Opraví-li svědek nepravdivé seznání před skončením výslechu ve smyslu naznačeném — lhostejno, zda sám od sebe či z jiné příčiny — mine tím zákonem stíhané nebezpečí a důsledkem toho důvod trestní normy §u 199 písm. a) tr. zák., jež pak nemá místa. Nezáleží tudíž na tom, jaká doba uplynula od nepravdivé výpovědi až k její opravě. Rozhodným jest, zda oprava stala se před ukončením výpovědi splněním formalit v §u 105 tr. ř. nařízených, či teprve později. V projednávaném případě byl stěžovatel po prvé slyšen v řízení předběžném, udal při tom jako svědek nepravdu, protokol o této výpovědi byl jím, jakož i soudcem a zapisovatelem podepsán a výslech byl tím formálně skončen. Tím bylo dáno nebezpečí shora zmíněné a zákonem v §u 199 a) tr. zák. stíhané. Pozdější oprava nepravdivé svědecké výpovědi nemá jiného významu než účinná lítost, která však stěžovatele zodpovědnosti a trestnosti pro dokonany zločin nesproštuje, jelikož křivá výpověď svědka (podvod) nenáleží k oněm druhům trestných činů, které dle zákona stávají se účinnou lítostí beztrestnými.

Čís. 1553.

Druhy nedbalého jednání dlužníkovy jsou v §u 486 čís. 1 tr. zák. uvedeny pouze příkladmo; spadá sem i lehkomyšlnost u vedení obchodu.

S hlediska §u 486 čís. 2 tr. zák. stačí způsobení újmy i pouze je d i n é m u věřiteli.